

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

گزارشگران
۱۷ جون ۲۰۱۶

در "میدان ملت - ناسیون -" شهر ژنیو و در برابر محل اجلاس سازمان جهانی کار چه گذشت؟ مصاحبه گزارشگران با حمید نوشادی

طبیعی است که رژیم جمهوری اسلامی با ارائه گزارشات کذب و آمار و ارقام دروغین تقلا می کند، خود را متعهد به اجراء و رعایت مقوله نامه ها نشان دهد و در رابطه با اجرای حقوق شاغلان وانمود کند که کارنامه مثبتی دارد. از آن جا که در جمهوری اسلامی ایران هر گونه تشکل مستقلی ممنوع است و امکان فعالیت قانونی اتحادیه های مستقل وجود ندارد، اعتراضات و شکایت های فعالان کارگری نمی تواند مستقیماً در اختیار " کمیسیون کارشناسان حقوقی " قرار گیرد. از سوی دیگر، چه کسانی باید در اجلاس از منافع کارگران ایران دفاع کنند، گزافه گوئی های رژیم را افشاء و با مطرح نمودن موارد نقض مقوله نامه ها از سوی دولت، شرایط بازخواست از آن را فراهم کنند؟ طبعاً نمایندگان راستین کارگران ایران

مصاحبه گزارشگران با حمید نوشادی از فعالان کارگری شرکت کننده در اکسیون اعتراضی به حضور نمایندگان جمهوری اسلامی در اجلاس سازمان جهانی کار در ژنیو
حمید نوشادی از فعالان کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران – هانوفر است

گزارشگران: حمید گرامی سلام و ممنون از این که دعوت گزارشگران را قبول کردید.

حمید نوشادی: سلام به دست اندرکاران و خوانندگان گرامی گزارشگران؛ از شما سپاسگزارم که این فرصت را در اختیار من قرار دادید.

گزارشگران: شما از شرکت کنندگان در این اکسیون اعتراضی بودید. تا جائی که مطلع هستیم کنفرانس سازمان جهانی کار هر ساله برگزار می شود و نیروهای فعال در حمایت از کارگران ایران نیز هر ساله در این مکان گردهم می آیند و به حضور نمایندگان جمهوری اسلامی در این اجلاس اعتراض می کنند. چرا این تجمع اعتراضی را ضروری و پر اهمیت می دانید؟

حمید نوشادی: برای پاسخ به این سؤال توضیح کوتاهی در باره سازمان بین المللی کار لازم است. سازمان بین المللی کار یکی از مؤسسات تخصصی سازمان ملل متحد است که به امور مربوط به شاغلان و تنظیم مناسبات سه جانبه کارگران و دستمزد و حقوق بگیران، کارفرمایان و دولت ها می پردازد. کنفرانس بین المللی کار هر ساله تقریباً در نیمه اول ماه جون در شهر ژنیو کشور سوئیس برگزار می شود و یکی از بزرگ ترین و مهم ترین اجلاسهای بین المللی رسمی است. اجلاس فوق به منظور سامان دادن به مناسبات کار و سرمایه و سیاست (دولت) در چارچوب سیستم سرمایه داری جهانی است. در آن علاوه بر شرکت هیأت های کارگری و کارفرمایی کشورهای عضو سازمان مذکور، که اکنون شامل ۱۸۷ کشور می شوند، وزرای کار اکثر کشورها نیز حضور می یابند. اهمیت سیاسی این اجلاس برای نظام سرمایه داری به حدی است که حتی برخی اوقات رؤسای جمهوری، سران کشورها و رؤسای دولت ها نیز در آن شرکت و سخنرانی می کنند. به نظر من یکی از مهم ترین وظایف این سازمان مشخص نمودن موارد نقض مقاله نامه های سازمان بین المللی کار توسط دولت هاست. بنا به پراگراف ۲۲ مقررات این سازمان دولت های عضو موظفند گزارشی در باره اجرای مقاله نامه های که پذیرفته اند و توصیه های کارشناسان ارائه دهند. گزارشات دولت ها در اختیار " کمیسیون کارشناسان حقوقی " این سازمان قرار می گیرد. این کمیسیون از ۲۰ عضو از کارشناسان حقوقی مستقل تشکیل شده است. اتحادیه های کارگران و سازمان های کارفرمایی حق دارند در باره گزارشات دولت ها اظهار نظر کنند و شکایت های خود را به کمیسیون کارشناسان ارائه دهند. گزارشات دولت ها و اظهار نظر و شکایات رسیده توسط کمیسیون ۲۰ نفره باید مورد بررسی و تحقیق قرار گیرد. اشکالات گزارشات باید مشخص شود و موارد نقض مقاله نامه ها توسط دولت ها تعیین شود. این موارد قبل از کنفرانس صورت می گیرند و نتیجه آن در اختیار اجلاس قرار داده می شود.

اما در مورد سؤال شما که چرا تجمع اعتراضی در مقابل مقر سازمان بین المللی کار ضروری است؟ در زمان برگزاری کنفرانس بین المللی کار توجه افکار عمومی بدان جلب می شود. گزارشات بسیاری در باره آن نوشته می شود. از این رو بر پا نمودن حرکت اعتراضی حول نقض حقوق کارگران و همبستگی با کارگران ایران در چنین فضائی طبعاً می تواند تأثیر بیشتری از خود به جای بگذارد. همان گونه که مطلعید کارگران ایران به ویژه فعالان کارگری شدیداً تحت فشارند. آنها پیوسته و به گونه حساب شده سرکوب می شوند. هدف عمده ما برای شرکت در اکسیون ۶ جون ژنیو این بود: اولاً: صدای کارگران تحت فشار ایران را در کنار کنفرانسی که مدعی دفاع از حقوق کارگران است، انعکاس دهیم. شرایط و وضعیت مشقت بار آنها را بازگو کنیم.

ثانیاً: اعتراض کارگران ایران را نسبت به عمل کرد این سازمان مدعی رعایت حقوق کارگران بیان کنیم. زیرا این سازمان با ممانعت با رژیم می که آشکارا مقاله نامه ها و مصوبات خود سازمان بین المللی کار را نقض می کند، عملاً در سلب حقوق کارگران نقش دارد. این سازمان ادعا می کند که توسط کمیسیون کارشناسان حقوقی خود موظف است، موارد نقض مقاله نامه های "آی. ال. او" توسط دولت ها را مشخص و علیه دولت های ناقض حقوق کارگران اقدام کند؛ این سازمان مدعی است که مدافع تشکلات مستقل و آزاد کارگری است؛ مدعی است که مخالف سرسخت تبعیض

در استخدام است؛ مدعی است مخالف کار کودکان و غیره و غیره است. برای هر یک از این موارد نیز مقاله نامه و کنوانسیون دارد. اما در مقابل جمهوری اسلامی و سایر دول هم مانند آن که آشکارا و طبق شواهد غیر قابل انکار همین مقاله نامه ها را تقض می کنند، اقدام مؤثری نمی کند و با آنها مباحثات می کند. اکنون مزدوران رانت خواری به نام نماینده کارگران ایران در صحنه کنفرانس خودنمایی می کنند. بارها و بارها چه فعالان کارگری در ایران و چه فعالان کارگری در خارج از کشور، با ارائه دلایل روشن و غیر قابل انکار این موضوع را مطرح کرده اند، ولی گوش شنوایی درون این سازمان متخصصین پیدا نکرده اند.

ثالثاً: در اکسیون شرکت کردیم تا همبستگی مستمر خودمان را با کارگران ایران بار دیگر نشان دهیم. با این کار خاطر نشان سازیم که یار و پشتیبان آنها هستیم و به اندازه توانمان در خدمت پیشبرد خواسته های آنها هستیم. ما مطمئن هستیم از طریق این همبستگی ها، فعالان کارگری در ایران در ادامه فعالیت هایشان مصمم تر خواهند شد، و با روحیه بالاتر و انرژی شاداب تری از حقوق خودشان دفاع خواهند نمود.

رابعاً: در اکسیون ژنیو جریانات متعدد و متنوعی حضور داشتند. اکسیون نمونه ای از اتحاد در عمل نیروهای اپوزیسیون و مدافعان جنبش کارگری بود. اتحاد در عمل امکان نزدیکی و هم دلی میان گرایشات گوناگون را پدیدار می کند. به علاوه آنها با عمل مشترک و همکاری در عمل، با توان فزونتر و مؤثرتری قادرند صدای کارگران ایران را انعکاس دهند. مهم ترین مؤلفه ها و اهمیت تجمع ۶ جون ژنیو برای من چنین بود.

ما آگاه بودیم و اساساً چنین برداشتی نداشتیم که با شرکت در اکسیون قادریم، تأثیر چشمگیری روی جهت گیری های کنفرانس بین المللی کار بگذاریم. انتظار نداشتیم که رؤسا و مدیران بلند پایه این سازمان به سخن و حضور ما توجه کنند و یا تأثیری روی جهت گیری های کنفرانس بگذاریم. نه ما چنین انتظاری داشتیم و نه اساساً این امر امکان پذیر بود. گاهی اوقات البته می توان هم از پائین و هم از بالا روی موضوعی تأثیر گذاشت. هم از طریق جنبش خیابانی و اعتراضی و هم از طریق مذاکره با مؤولین رسمی می توان در جهت برآوردن خواسته ای پیشرفت داشت. اما زمانی که کنفرانس بین المللی کار برگزار می شود، دستور جلسات آن تعیین شده است و با تظاهرات و اعتراض نمی توان آن را تغییر داد. بنابراین انتظار ما تأثیر خارق العاده ای روی اجلاس نبود. هدف استفاده از فرصتی بود که برای مطرح نمودن شرایط کارگران و فشار طاقت فرسا به آنها با برگزاری کنفرانس به دست آمده بود.

گزارشگران: شما مطرح کردید که یکی از مهم ترین وظایف اجلاس مشخص نمودن موارد نقض مقاله نامه های سازمان بین المللی کار توسط دولت هاست. لطفاً در این باره توضیح بیشتری دهید.

حمید نوشادی: همان گونه که اشاره نمودم، "کمیسیون کارشناسان حقوقی" با بررسی گزارش دولت ها و شکایت های رسیده، موارد نقض مقاله نامه ها توسط دولت ها را مشخص می کند. پس از ارزیابی از همه گزارش ها، مجموع آنها را در کتابی منتشر می کند و در اختیار عموم قرار می دهد. سپس نهاد دیگری به نام "کمیسیون بررسی استانداردها" بر اساس گزارشات مدون در این کتاب، تعدادی از دولت های ناقض کنوانسیونها را انتخاب می کند و به موارد نقض مقاله نامه ها از سوی آنها می پردازد.

"کمیسیون بررسی استانداردها" مانند دیگر ارگان های کنفرانس بین المللی کار از نمایندگان دولت ها، کارگران و کارفرمایان تشکیل می شود و هر ساله با پیشنهاد یکی از هیأت های سه گانه و توافق آنها از میان گزارش جامع "کمیسیون کارشناسان حقوقی" چند کشور را انتخاب و مورد رسیدگی ویژه قرار می دهد. در نهایت از میان کشورهای

تعیین شده، برای تعداد انگشت شماری از آن ها به اصطلاح یک "پراگراف ویژه" به تصویب می رساند. قبلاً عبارت "پراگراف ویژه" "لیست سیاه" نامیده می شد. از دهه ۹۰ این عبارت را تغییر دادند.

طبعاً با تشکیل "کمیسیون بررسی استانداردها"، همه اتحادیه های کارگری کشورهای عضو می کوشند، مسأله پایمال نمودن حقوق خود در کشور مربوطه مورد رسیدگی قرار گیرد. به همین دلیل تلاش می کنند، کشور خودشان در اولویت بررسی ویژه قرار گیرد. جای دادن نام کشوری برای بررسی ویژه نیروی زیادی می طلبد. زیرا باید نظر و توافق هیأت دولت ها و کارفرماها را نیز جلب کرد. به هر درجه که اتحادیه ای نسبت به حقوق کارگران کشورش متعهدتر باشد و فعال تر و با احساس مسؤلیت بیشتری عمل کند، طبیعی است که شایسته تر دین خود را در این باره ادا خواهد کرد. آن چه که بعد از مذاکرات و مباحثات در این کمیسیون به توافق می رسد، پروتکل می گردد و در اختیار اجلاس قرار می گیرد. اجلاس باید نظر نهائی را بدهد و آن را به تصویب برساند. به اصطلاح "پراگراف ویژه ای" که تصویب می شود، به منزله وخامت وضعیت حقوق شاغلان آن کشور محسوب می شود. این پراگراف تصویب شده، زمینه رسیدگی و دخالت سازمان بین المللی کار را آماده می کند تا به دولت مربوطه برای رعایت مقوله نامه نقض شده، فشار آورد.

طبیعی است که رژیم جمهوری اسلامی با ارائه گزارشات کذب و آمار و ارقام دروغین تقلا می کند، خود را متعهد به اجراء و رعایت مقوله نامه ها نشان دهد و در رابطه با اجرای حقوق شاغلان وانمود کند که کارنامه مثبتی دارد. از آن جا که در جمهوری اسلامی ایران هر گونه تشکل مستقلی ممنوع است و امکان فعالیت قانونی اتحادیه های مستقل وجود ندارد، اعتراضات و شکایت های فعالان کارگری نمی تواند مستقیماً در اختیار "کمیسیون کارشناسان حقوقی" قرار گیرد. از سوی دیگر، چه کسانی باید در اجلاس از منافع کارگران ایران دفاع کنند، گزافه گوئی های رژیم را افشاء و با مطرح نمودن موارد نقض مقوله نامه ها از سوی دولت، شرایط بازخواست از آن را فراهم کنند؟ طبعاً نمایندگان راستین کارگران ایران! اما همان گونه که مطلع هستید، هیچ نماینده مستقلی از کارگران و نیروی کار ایران امکان حضور و دخالت در اجلاس را ندارد. کارگران ایران فقط می توانند شکایات خود را به صورت غیر مستقیم از طریق کنفدراسیون های بین المللی مطرح کنند و آن را به ارگان های سازمان بین المللی کار برسانند. این کار اگر چه امکان پذیر است، ولی راهی صعب العبور و پر از دست انداز است. در وهله اول باید مناسبات تنگاتنگ با مدیران و کادر رهبری دستگاه بوروکراتیک کنفدراسیون های بین المللی و لابی قدرتمند و پر نفوذی در میان آن ها داشت.

گزارشگران: آیا تاکنون گزارش ویژه ای در مورد جمهوری اسلامی تصویب شده است؟

حمید نوشادی: بله. مثلاً در سال ۱۳۷۵ شکایتی از سوی "کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری آزاد" و "کنفدراسیون بین المللی کار" (با نام کنفرانس بین المللی کار اشتباه نشود!) علیه رژیم جمهوری اسلامی تنظیم شد. این شکایت برای "کمیسیون کارشناسان حقوقی" ارسال شد. موضوع آن نقض مقوله نامه ۱۱۱ بود. این مقوله نامه در مورد تبعیض در اشتغال است. کمیسیون بررسی استانداردها آن گزارش را مورد رسیدگی قرار داد و اجلاس سازمان بین المللی کار یک پراگراف ویژه در باره تبعیض جنسی و مذهبی علیه رژیم جمهوری اسلامی تصویب کرد و این رژیم را جزو ناقضان حقوق شاغلان قرار داد. و از رژیم خواست تا یک "هیأت تماس مستقیم" برای بازدید و بررسی به ایران را بپذیرد. رژیم از پذیرش این هیأت سرباز زد. و به جای آن پیشنهاد داد، در این رابطه برای اصلاح قوانین فوق، سازمان بین المللی کار به ایران "کمک فنی" کند. تفاوت بین این دو اصطلاح این است که "کمک فنی" در مواقعی است که نقض حقوق کارگران به صورت حساب شده و ساختاری نیست. درحالی که "هیأت تماس مستقیم"

معمولاً موضوع را حساب شده و ساختاری ارزیابی می کند. در سال بعد (۱۳۷۶) نیز به این دلیل که رژیم پاسخ مثبتی به درخواست فوق الذکر نداده بود، بار دیگر پراگراف ویژه دیگری علیه رژیم تصویب شد. رژیم بعد از تصویب این دو پراگراف، پشت پرده و با لابی گری سازش هائی را موجب شد و کمیسیون بررسی استانداردها در سال ۱۳۷۷ رسیدگی به موضوع را در دستور کار خود قرار نداد. لازم به ذکر است که رژیم هرگز به پذیرش "هیأت تماس مستقیم" تن نداد. به جای آن با دعوت از "هیأت فنی" زمینه بهبود رابطه با سازمان مورد نظر را ایجاد کرد. در سال های بعد ضمن امتناع از پذیرش "هیأت تماس مستقیم"، پذیرفت که هیأتی از سوی سازمان بین المللی کار برای بررسی قانون کار ایران و تغییر قوانین در جهت اجرای مقاله نامه های ۸۷ و ۹۸ (در مورد قراردادهای جمعی و آزادی تشکل) به ایران برود. در سال ۱۳۸۲، هیأت اعزامی به ایران گزارش خود را منتشر کرد و رژیم تظاهر نمود که حاضر است تفاهم نامه ای را در جهت اجرای دو مقاله نامه مذکور امضاء کند. در سال ۱۳۸۳ بدون هیچ گونه تضمین و نظارتی توافقی میان رژیم و سازمان فوق صورت گرفت.

گزارشگران: شما برای اولین بار در این مرکز حضور داشتید؟

حمید نوشادی: خیر، من چند بار است که در میدان ملت ژنیو در اکسیون های مشابه حضور داشتم. در این جا مناسب است که یادی از رفیق زنده یاد "یدالله خسروشاهی" فعال کارگری کنم که یکی از پیشندان حضور در اکسیون های ژنیو بود و خالصانه می کوشید خواسته ها و شرایط کارگران ایران را بیان کند. لازم است تأکید کنم: این بار نسبت به دفاعتی که من قبلاً در اکسیون حضور داشتم، جمعیت حاضر در اکسیون پر شمارتر بود و مطالبی که توزیع می شد متنوع تر بود.

گزارشگران: نیروهای متنوعی در این تجمع اعتراضی شرکت داشتند. شعار محوری شرکت کنندگان کدام بود. آیا هماهنگی قبلی در این مورد صورت گرفته بود؟

حمید نوشادی: میان همه جریاناتی که در اکسیون شرکت کرده بودند، هماهنگی صورت نگرفته بود. همان گونه که اشاره نمودم، این اکسیون اتحادی بود در عمل. اما میان برخی از گرایشات هماهنگی هائی وجود داشت. کمیته برگزار کنندگان تظاهرات ۶ جون که از سه جریان تشکیل شده بود، میان خود هماهنگی بسیار خوبی داشت. این رفقاء زحمت کشیده بودند و امکان حضور نیروهای گوناگون را فراهم آورده بودند. کار آن ها جای قدر دانی دارد. در اکسیون اعضای نهادهای همبستگی از شهرهای مختلف به صورت هماهنگ حضور داشتند. نهاد همبستگی در هانوفر با رفقای متشکل در "کانون کنشگران سوسیالیست، دموکرات و آزادیخواه هانوفر" برنامه ریزی مشترک جهت تهیه مینی بوس برای سفر به ژنیو، دعوت از اهالی هانوفر برای شرکت در اکسیون داشتند و همکاری های تنگاتنگی در میدان ملت داشتیم. هم چنین چند ماه قبل از برگزاری اکسیون جلسه هائی پی در پی میان نمایندگان "نهادهای همبستگی با جنبش کارگری ایران- خارج کشور" و نمایندگان "اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران" صورت گرفت. در این جلسه ها قرار بود، حول اکسیون ژنیو همکاری و هماهنگی میان دو جریان صورت گیرد. حاصل آن نگارش یک اطلاعیه مشترک جهت دعوت از همه جهت شرکت در اکسیون بود. البته من به شخصه انتظار بسیار بیشتری از این جلسه ها داشتم. در اکسیون اعضای اتحاد بین المللی نیز به گونه هماهنگ حضور داشتند. هم چنین مدتی قبل از زمان اکسیون، اطلاعیه مشترکی توسط "نهادهای همبستگی" و "اتحاد عمل تشکل های چپ در امریکای شمالی" منتشر شد.

گزارشگران: گردهمایی هائی از این نوع با توجه به پراکندگی ایرانیان در کشورهای مختلف بندرت و دشوار صورت می گیرد. به لحاظ فنی- تدارکاتی و امکاناتی چه دشواری هائی را شرکت کنندگان پیش رو داشتند و آیا مطابق انتظارات شما بود؟

حمید نوشادی: همان گونه که به درستی ذکر نمودید، مشکلات فنی و لجستیکی و تدارکاتی پیش روی همگی شرکت کنندگان بود. من اطلاع دقیقی از همه شرکت کنندگان ندارم. در هانوفر با کوشش رفیقانه و همکاری تنگاتنگ با رفقای "کانون کنشگران سوسیالیست و ... " تعداد سه مینی بوس برای مسافرت تدارک دیده شد. باید مسافت بیش از ۹۰۰ کیلومتر تا ژنیوپی می شد. تهیه بولتن ها، اطلاعیه ها و تراکت ها و پلاکارد ها و ترجمه مطلب آنها از هفته ها قبل ما را درگیر خود کرده بود. هم چنین وسایل استقرار در محل اکسیون باید تدارک دیده می شدند. طبعاً فعالیت هائی که برای تدارک این وسایل انجام شد، کاری بود که توانستیم، نه آن چیزی که می خواستیم. یکی از مهم ترین کمبود های ما که در اکسیون خود نمائی می کرد، پوشش خبری و انعکاس فعالیت هائی بود که در اکسیون صورت می گرفت.

گزارشگران: از جمله گزارشات مبسوطی که تا کنون از این تجمع انعکاس یافته، گزارش آقای حسین نقی پور از رادیو تلویزیون برابری که شمائی کلی از حضور نیروهای متنوع سیاسی و کارگری به دست می دهد. آیا بازتاب تبلیغاتی و افشاگرانه این تجمع را در خور می دانید؟

حمید نوشادی: من شاهد زحمات ارزنده رفیق حسین بودم. ما احتیاج به چند رفیق حسین دیگر هم داشتیم که اکسیون را پوشش خبری دهند. یکی از نقاط ضعف اکسیون کمبود خبرنگار در آن بود. متأسفانه هیچ گزارشگر غیر ایرانی برای تهیه گزارش از اکسیون دعوت نشده بود. این انتقاد شامل خود ما هم می شود. ما در این عرصه ابتکار عملی به خرج ندادیم. و از خود شایستگی نشان ندادیم. یکی از نقاط قوت اکسیون اطلاعیه ها، بولتن ها، مطالب افشاگرانه و سایر اوراقی بود که به زبان های انگلیسی، فرانسوی و المانی نگارش یافته بودند و همه آنها توزیع شدند. نکته دیگر که به نظر می رسد: غالب سخنرانی ها و شعارها در میدان ملت به زبان فارسی بود. این هم از جمله ضعف های اکسیون بود.

گزارشگران: سایر شرکت کنندگان در این اجلاس آیا واکنشی از روی همبستگی با کارگران ایران نشان دادند؟ چه واکنش های مثبتی را شاهد بودید؟

حمید نوشادی: خانم کاتارینا پرلیت از سندیکای سوئیس (اس. پی) در اکسیون شرکت کرد و به دو زبان فرانسوی و المانی سخنرانی کرد و همبستگی خود را با خواسته های کارگران ایران بیان نمود. به جز او فعالان دیگری از این سندیکا در اکسیون حضور داشتند و همکاری می کردند. بولتن هائی که حاوی ترجمه نامه های سرگشاده فعالان کارگری در ایران، گزارش نقض حقوق کارگران ایران و اطلاعاتی که در باره تشکلات وابسته به رژیم و ... بودند، به دست شماری از شرکت کنندگان در اجلاس داده شد. تعداد زیادی از آن ها بولتن را می گرفتند و تنی چند نیز عباراتی در تأیید کار ما بیان می کردند. در پیاده روها کنار ساختمان کنفرانس رفقای اتحاد بین الملل و رفقای نهادها صدها اطلاعیه توزیع کردند. طبعاً این ها بی تأثیر نیستند. اما اگر بگویم کار خارق العاده ای صورت گرفته است، مسلم بدانید که غلو کرده ام.

گزارشگران: آیا در سالهای آینده هم در این مرکز حضور پیدا خواهید کرد؟

حمید نوشادی: انگیزه ما انعکاس صدای کارگران ایران است. به این منظور باید از هر امکانی از جمله حضور در میدان ملت ژنیو بهره گرفت.

گزارشگران: با سپاس از شما

حمید نوشادی: من هم صمیمانه از شما سپاسگزارم.